

BEROEP IN CASSATIE

Verworpen op 11/09/07

... uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

BEROEP IN CASSATIE door ->

bericht Pg 6/3/07.

256 V 02

COR : 181

Nr 563 van het arrest

Nr 256 V 02 van het parket

Nr 818/02 der griffie

a.11.05.05

27.09.05

06.12.05

21.03.06

19.09.06

vu.13.12.06

uvu.21.02.07

ARREST

Het hof van beroep te Brussel, **dertiende kamer**,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het openbaar ministerie

tegen:

466 1. glashandelaar, geboren te
RB2 op wonende te Kapelle op den
Bos,

beklaagde,

467 2. bediende, geboren te
RB2 op wonende te Kapelle op de
Bos,

beklaagde,

beschuldigd van:

luidens de dagvaardingen hun betekend op 17 december 1997:

in het gerechtelijk arrondissement Brussel, te

de eerste) en de tweede (),

om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan
rechtstreeks medegewerkt te hebben,

BEBOUWING

De betm.
1261

Kort :
L X 8,55EUR

om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

tussen 1 mei 1996 en heden,

- A. bij inbreuk op de artikelen 1, 44 § 1, 45, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titels II en III of die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voornoemde wet, om met name een _____ op de sektie _____ zonder voorafgaande vergunning te hebben opgebouwd;
- B. bij inbreuk op de artikelen 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, de toestand omschreven in de hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben;
- C. tussen 25 juli 1996 en heden,
bij inbreuk op artikel 68 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bericht tot stopzetting en de bekrachtigingsbeslissing d.d. 25 juli 1996 van de Burgemeester van Kapelle-op-den-Bos.

luidens de dagvaardingen hun betekend op 09 februari 1999:

in het gerechtelijk arrondissement Brussel, te _____, tussen 1 mei 1996 en heden, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten, zonder onderbreking gedurende 3 jaar van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuse toestand nog steeds voortduurt,

de eerste (_____) en de tweede (_____),
om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,
om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,
om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

- A. tussen 1 mei 1996 en heden,
 bij inbreuk op de artikelen 1, 44 § 1, 45, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en door de artikelen 1, 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan de bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titels II en III of die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voornoemde wet, respectievelijk decreet, om met name op de sectie
 , zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning een tweewoonst te hebben opgebouwd, alsmede om aldaar zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning een verharde en omboorde parkeerplaats te hebben aangelegd en drie windschermen te hebben geplaatst;
- B. bij inbreuk op de artikelen 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 1, 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, de toestand omschreven in de hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben;
- C. tussen 25 juli 1996 en heden,
 bij inbreuk op artikel 68 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van artikel 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet d.d. 4 maart 1997, het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met de berichten tot stopzetting en de bekrachtigingsbeslissingen d.d. 25 juli 1996 en d.d. 4 februari 1997 van de Burgemeester van Kapelle-op-den-Bos.

de eerste () en de tweede (),
 tevens gedagvaard ten einde zich overeenkomstig art. 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, zoals ingevoerd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in hun vermogen, namelijk:
 van een bedrag van 1.350.000 frank samengesteld als volgt:
 gemiddelde huurperiode: 15 maanden (van 1/2/97 tot 30/4/98),
 gemiddelde huuropbrengst: 15.000 frank per maand,
 andere verhuurde entiteiten: 6,
 $15 \times 15.000 \times 6 = 1.350.000$ frank, bedrag te provisionelen titel te vermeerderen met de huurgelden nog te vervallen in de loop van het geding.

Gezien de hogere beroepen ingesteld op:

- 13 juni 2002 door de beklaagden tegen alle beschikkingen,
- 13 juni 2002 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden,

tegen een vonnis gewezen door de 52^e kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 30 mei 2002 dat na tegenspraak zegt:

Dat de feiten van de tenlastelegging, gepleegd tussen 1 mei 1996 en datum van betekening van de dagvaarding aan de beklaagden d.d. 17 december 1997 bewezen zijn na het onderzoek van de zaak ter zitting;

Dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en dat de feiten van de tenlasteleggingen A, B en C bij toepassing van artikel 65 door één enkele straf te beteugelen zijn;

Veroordeelt beklaagde - uit hoofde van de tenlasteleggingen A, B en C verenigd:

tot een geldboete van $200,-/40,3399 \times 200 = 911,57$ euro of één maand vervangende gevangenisstraf;

Veroordeelt beklaagde - uit hoofde van de tenlasteleggingen A, B en C verenigd:

tot een geldboete van $200,-/40,3399 \times 200 = 911,57$ euro of één maand vervangende gevangenisstraf;

bijdrage: ieder 10 euro $\times 5 = 50$ euro,
kosten: solidair 166,13 euro,
vergoeding : ieder 25 euro;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de bijzondere verbeurdverklaring van de hierna vermelde vermogensvoordelen die zich bevinden in hun vermogen, namelijk:

- van een bedrag van 1.350.000 frank, hetzij 33.465,62 euro samengesteld als volgt:

gemiddelde huurperiode: 15 maanden (van 1.2.97 tot 30.4.98)
gemiddelde huuropbrengst: 15.000 frank per maand,
aantal verhuurde entiteiten: 6;

Wat de herstellvordering betreft:

Beveelt de afbraak van het gebouw en de verwijdering van de verharding achteraan in de tuinzone door beklagde, binnen een termijn van TWAALF MAANDEN, te rekenen vanaf huidige uitspraak;

Zegt dat na het verstrijken van de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar, voor het geval dat het vonnis niet vrijwillig werd ten uitvoer gelegd, daarin kan voorzien, overeenkomstig artikel 65 § 2 van de wet van 29 maart 1962, op kosten van de veroordeelde die gedwongen wordt de uitgaven terug te betalen tegen overlegging van een staat op haar kosten begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter, op verzoekschrift;

Veroordeelt beklagde tot het betalen van een dwangsom, ten voordele van het Vlaams Gewest, van tweeduizend frank, hetzij 49,57 euro per dag vertraging bij niet vrijwillige uitvoering van het herstel der plaatsen in de vorige staat, binnen de gestelde termijn;

Zegt dat huidig vonnis zal worden vermeld op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bij artikel 84 van de hypotheekwet voorgeschreven.

*

in tegenwoordigheid van:

de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van Het Vlaamse Gewest, handelend in naam van Het Vlaamse Gewest, met kantoren gevestigd te 3000 Leuven, Blijde Inkomststraat, 103-105, vrijwillig tussenkommende partij als eiser tot herstel, vertegenwoordigd door Mr. Philippe Declercq, advocaat bij de balie van Leuven.

*

Gehoord het verslag van de voorzitter.

Gehoord de vordering van het openbaar ministerie.

Gehoord de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van Het Vlaamse Gewest, handelend in naam van Het Vlaamse Gewest, voor wie pleitte Mr. Philippe Declercq, advocaat bij de balie van Leuven.

Gehoord de beklagden voor wie pleitte Mr. Jan Ghysens, advocaat bij de balie van Brussel.

Gelet op de conclusie en op de tweede conclusie overgelegd door de beklagden.

Gelet op de conclusie en de syntheseconclusie overgelegd door de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van Het Vlaamse Gewest, handelend in naam van Het Vlaamse Gewest.

*

De hogere beroepen werden regelmatig naar de vorm en tijdig ingesteld.

De dagvaardingen betekend op 17 december 1997 werden regelmatig overgeschreven door de hypotheekbewaarder.

Uit de voorliggende kopie van het kadasterplan gevoegd bij het PV nr AV.012/97 blijkt dat de in de tenlasteleggingen vermelde kadastragegevens correct werden vermeld. Er bestaat geen twijfel over dat door de overschrijving door de hypotheekbewaarder de derden-belanghebbenden voldoende geadviseerd werden met betrekking tot de strafrechtelijke vordering die aanhangig werd gemaakt nopens de onroerende goederen en het perceel waarop ze zich bevonden en bevinden, die in de (in de overgeschreven dagvaardingen vermelde) tenlasteleggingen zijn geadviseerd, opdat het doel van de overschrijving zou zijn gerealiseerd.

Dat de aanvullende dagvaarding met uitbreiding van de oorspronkelijke strafvordering niet (meer) werd overgeschreven doet aan wat voorafgaat geen afbreuk.

De strafvordering werd met betrekking tot alle ten laste gelegde feiten derhalve ontvankelijk aanhangig gemaakt.

Aan wat voorafgaat wordt geen afbreuk gedaan doordat geen inschrijving geschiedde in het vergunningenregister van de gemeente waar het onroerend goed is gelegen: op de ogenblikken dat de vorderingen aanhangig werden gemaakt was de ontvankelijkheid niet afhankelijk van dergelijke inschrijving en geen norm voorziet in enige sanctie wegens het verzuim aan voormelde inschrijving met betrekking tot vorderingen die ontvankelijk aanhangig zijn gemaakt voordat van deze inschrijving sprake was.

Het misdrijf vermeld in beide tenlasteleggingen B is niet meer strafbaar.

De strafvordering met betrekking tot de tenlasteleggingen A en C is niet verjaard.

Immers :

- alle feiten in deze tenlasteleggingen vermeld zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet;

- uit de verklaringen van beklaagde blijkt dat het in de
tenlasteleggingen A en C vermelde bouwen nog verricht werd na 4 februari
1997;
- de strafvordering werd voor de eerste rechter ingeleid op 2 april 1998;
- de verjaring van de strafvordering werd gestuit op 18 januari 2002 door de
beslissing van de eerste rechter tot uitstel op verzoek van beklaagden.

Alle feiten van de tenlasteleggingen A en C zijn bewezen gebleven na onderzoek van de zaak door het hof, mits deze precisering dat de tenlasteleggingen A en C vermeld in de twee laatst betekende voormelde dagvaardingen zonder voorwerp zijn voor zover ze betrekking hebben op het bouwen van de tweewoonst dat reeds vermeld was in de twee eerst betekende voornoemde dagvaardingen.

De bewezen verklaarde tenlasteleggingen worden geherkwalificeerd in die zin dat telkens het woord "heden" vervangen wordt door "17 december 1997"; door deze heromschrijving worden dezelfde feiten bedoeld als deze welke door de oorspronkelijke tenlasteleggingen werden bedoeld; de beklaagden hebben zich verdedigd met betrekking tot deze herkwalificaties.

Uit de verklaring van en uit de vaststellingen van de
onderzoekers blijkt dat de in de tenlasteleggingen geïndiceerde verharding niet werd aangebracht door de verkopers aan beklaagden van het onroerend goed, waarop de verharding werd gerealiseerd, maar wel door beklaagden zelf in de in de tenlasteleggingen geïndiceerde periode.

De verharde en omboorde parkeerplaats is, omwille van haar aard en omvang zoals die uit de voorliggende vaststellingen van de verbalisanten blijkt, wel degelijk vergunningsplichtig.

De door de eerste rechter opgelegde straf, behalve de uitgesproken verbeurdverklaring, is gepast in hoofde van iedere beklaagde: ze is aangepast aan de ernst van de bewezen gebleven misdrijven en aan de sociaal gevaarlijke persoonlijkheid van de beklaagden die geen respect hebben voor de rechten van hun medeburgers met betrekking tot een goede ruimtelijke ordening en blijk geven van een drang naar onwettig geldgewin.

De herstelvordering werd regelmatig aanhangig gemaakt door de gemachtigde ambtenaar; deze maatregel werd en wordt gevorderd door de gemachtigde ambtenaar en door de stedenbouwkundige inspecteur en niet door een lid van het openbaar ministerie.

De vordering van de gemachtigde ambtenaar werd niet aanhangig gemaakt door het overmaken van een brief aan de procureur des Konings, wel door het voorleggen van dergelijke brief aan de strafrechter.

De in dat verband gesuggereerde prejudiciële vraag dient derhalve niet gesteld te worden.

Rekening houdend met de data van het aanhangig maken van de herstellvordering door de hierboven vermelde dagvaardingen diende en dient geen advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid te worden ingewonnen. Verzoek tot stellen van een prejudiciële vraag in verband met het inwinnen van voormeld advies wordt afgewezen omdat het steunt op de onterecht stelling dat de geviseerde bouwovertreiding een verbouwing van een bestaand gedesaffecteerd landbouwgebouw betreft. Het betreft immers een nieuwbouw van een bouwsel dat geenszins een landbouwgebouw uitmaakt. Dat er werd gebouwd op de funderingen van een eerder bestaand gebouw doet aan wat voorafgaat geen afbreuk.

De voorliggende vordering tot herstel is geenszins kennelijk onredelijk, maar is integendeel wettig en wettelijk gemotiveerd en steunt op motieven eigen aan de goede ruimtelijke ordening.

Onterecht wordt aangevoerd dat door aanpassingswerken kan worden teruggekeerd naar de oorspronkelijke toestand. Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt het tegendeel.

Het gevorderde herstel is noodzakelijk om de gevolgen van de bewezen misdrijven te doen verdwijnen. Het bevel tot herstel houdt geenszins enig "bijkomend leed" in en is niet strijdig met het "wettigheidsbeginsel".

Het verzoek tot veroordeling in betaling van een meerwaarde is uitgesloten, alleen al wegens de veroordeling van de beklaagden uit hoofde van de tenlasteleggingen C.

Desbetreffend wordt door de beklaagden onterecht aangevoerd dat de bevelen tot stopzetting werden gegeven "op het einde van de werken".

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt het tegendeel.

Rekening houdend met voormelde vrijspraak, met de vordering ingesteld door de stedenbouwkundige inspecteur (en niet door het openbaar ministerie), met het gesteund zijn van het bevel tot herstel op de veroordeling voor het bouwen, is er geen aanleiding enige andere dan de reeds afgewezen hierboven geciteerde prejudiciële vragen te stellen.

Het past niet de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de hoegroetheid van de dwangsom te hervormen.

Ten tijde van het plegen ervan waren de bewezen verklaarde feiten strafbaar op grond van de in de tenlasteleggingen vermelde strafbepalingen, heden op grond van art. 146 DRO.

Alle kosten werden gedaan ter opsporing en vervolging van de bewezen gebleven misdrijven.

*

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK:

Gezien de hierna aangehaalde wetsbepalingen, namelijk de artikelen:

38.40.50.65.66.100 van het Strafwetboek;

154.162.185.189.190.191.194.195.210.211.212 van het Wetboek van Strafvordering;

3 en 4 van de Wet van 17 april 1878, voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

1 en 3 van de Wet van 5 maart 1952 op de opdecimen;

11, 12, 16, 21, 24, 31 tot 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

28, 29 en 41 van de Wet van 1 augustus 1985 en het K.B. van 18 december 1986 betreffende het hulpfonds ten bate van de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders gewijzigd bij wetten van 24 december 1993 en 22 april 2003;

K.B. van 18 december 1986, gewijzigd door het K.B. van 19 december 2003;

36 en 45 van de wet van 7 februari 2003;

K.B. 22 december 2003;

K.B. 31 oktober 2005;

K.B. van 29 juli 1992 gewijzigd door K.B. van 23 december 1993;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro;

2, 3, 4 en 9 van voormelde Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro;

1, 2 en 3 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;

3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;

146 en 149 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Doet het bestreden vonnis teniet behoudens voor zover een herstelmaatregel werd bevolen (mits deze wijziging dat elk van de beklaagden wordt veroordeeld tot betaling van een dwangsom van 49,57 euro per dag vertraging) en voor zover de beklaagden werden veroordeeld in de kosten en, opnieuw rechtsprekend voor het overige:

Spreekt de beklaagden vrij van de tenlasteleggingen B.

Stelt vast dat de tenlasteleggingen A en C vermeld in de dagvaardingen betekend op 9 februari 1999 zonder voorwerp zijn voor zover ze betrekking hebben op bouwen van een tweewoonst dat ook reeds gekwalificeerd werd in de tenlasteleggingen A en C vermeld in de dagvaardingen die betekend werden op 17 december 1997.

Veroordeelt elk van de beklaagden uit hoofde van de tenlasteleggingen A en C vermeld in de dagvaardingen betekend op 17 december 1997 en in het overige van de tenlasteleggingen A en C vermeld in de dagvaardingen betekend op 9 februari 1999 (alle geherkwalificeerd zoals hierboven aangegeven) verenigd tot een geldboete van $(200 \times 200) : 40,3399 = 991,57$ euro, bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een gevangenisstraf van een maand.

Verplicht elke beklaagde, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot betaling van een bijdrage van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 45 opdecimen per euro en zodoende gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO VIJFTIG CENT.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk in de kosten in hoger beroep, in totaal begroot op 88,72 euro.

Legt elke beklaagde bovendien, bij toepassing van het KB van 29 juli 1992, betaling op van een vergoeding van VIJFENTWINTIG EURO.

Houdt de burgerlijke belangen aan.

Aldus gevonnist door de heren:

G. Raspé	voorzitter
A. Boyen	raadsheer
C. Sunt	plaatsvervangend raadsheer

magistraten der dertiende kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen overeenkomstig artikel 778 van het Gerechtelijk Wetboek, en, gezien de wettige verhindering van plaatsvervangend raadsheer C. Sunt de uitspraak bij te wonen, uitgesproken in openbare terechtzitting van dezelfde kamer op 21 februari 2007, overeenkomstig de beschikking van de Eerste Voorzitter van dezelfde datum, en dit bij toepassing van artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek, waar aanwezig waren:

de heer G. Raspé

voorzitter

de heer A. Boyen en mevrouw A. Papen

raadsheren

de heer R. Ruys

advocaat-generaal

de heer D. De Coster

griffier

(goedgekeurd de doorhaling van - lijn(en) en - woord(en))

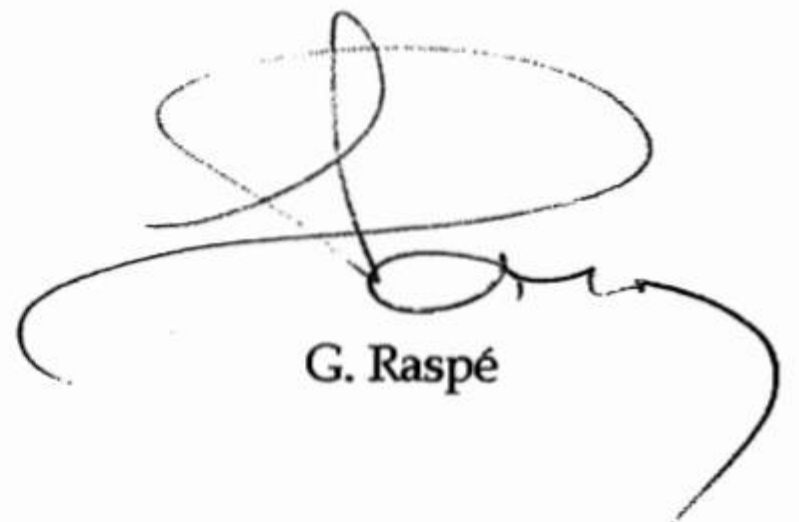
D. De Coster

A. Boyen

A. Papen

G. Raspé